

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Gzz 21/05
16.03.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Jovanke Kažić, Lucije Dragojlović, Milomira Nikolića i Vesne Popović, članova veća, u parnici tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", čiji je punomoćnik BV, advokat, radi naknade štete, rešavajući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca RS GT-1.br. 1660/04 od 30.6.2004.godine, podignutog protiv presuda Opštinskog suda u Novom Sadu P. broj 6524/02 od 22.12.2003.godine, i Okružnog suda u Novom Sadu Gž.br. 898/04 od 4.3.2004.godine, u sednici održanoj 16.3.2005.godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca RS GT-1. br. 1660/04 od 30.6.2004.godine podignut protiv presuda Opštinskog suda u Novom Sadu P. 6524/02 od 22.12.2003.godine i Okružnog suda u Novom Sadu Gž. 898/04 od 4.3.2004.godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P. 6524/02 od 22.12.2003.godine odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužilje da joj tuženi isplati na ime naknade nematerijalne štete iznos od 300.000,00 dinara i to 80.000,00 dinara za pretrpljeni bol, 80.000,00 dinara za pretrpljeni strah, 100.000,00 dinara za umanj enje životne aktivnosti i 40.000,00 dinara zbog naruženosti sa zakonskom zateznom kamatom od presuđenja pa do isplate, kao i zahtev tužilje za naknadu troškova postupka. Stavom 2 presude obavezana je tužilja da tuženom naknadi troškove postupka u iznosu od 30.000,00 dinara.

Odlučujući o žalbi tužilje Okružni sud u Novom Sadu je presudom Gž.898/04 od 4.3.2004.godine odbio žalbu kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdi.

Protiv obe navedene presude Republički javni tužilac RS je pod brojem GT-1.br. 1660/04 od 30.6.2004.godine blagovremeno podigao zahtev za zaštitu zakonitosti zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Vrhovni sud je na osnovu člana 386. a u vezi člana 408. ZPP-a ispitao pobijane presude i našao da je podignuti zahtev za zaštitu zakonitosti neosnovan.

Neosnovano se zahtevom ističe da je u postupku donošenja odluke o tužbenom zahtevu učinjena bitna povreda odredba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 14. ZPP-a. Nižestepeni sudovi su dali razloge o odlučnim činjenicama koji nisu protivurečni sa sadržinom dokaza izvedenih u postupku, a nepostojanje razloga o okolnosti da li je tužilja iz istog događaja ostvarila naknadu štete po nekom drugom osnovu ne predstavlja bitnu povredu odredaba postupka iz člana 354. stav 2. tačke 14. ZPP-a jer se ne radi o činjenici koja je od značaja za odluku o tužbenom zahtevu u ovom postupku.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilja, radnik tuženog zadobila je telesne povrede dana 12.1.2002.godine kada se kretala putem od stana do posla. Na delu puta na kome nije bilo snega, a koji je bio zaleđen tužilja se okliznula i pala usled čega je povređena.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su izveli pravilan zaključak da tuženi, poslodavac nije odgovoran da naknadi tužilji nematerijalnu štetu, bez obzira što je za tužilju nastala šteta u smislu odredbe člana 155. Zakona o obligacionim odnosima. Tuženi za nastalu štetu odgovara po opštim pravilima Zakona o obligacionim odnosima, a kao osnov odgovornosti je krivica ili objektivna odgovornost kada je šteta nastala u vezi sa opasnom stvari, odnosno opasnom delatnošću kada se smatra da šteta potiče od stvari odnosno delatnosti, izuzev ako se dokaže da one nisu bile uzrok šteta. Po osnovu krivice tuženi odgovara za štetu koju zaposleni u radu ili u vezi sa radom prouzrokuje trećem licu, a za odgovornost tuženog prema tužilji, svome radniku, nisu ispunjeni uslovi iz odredbe člana 173. Zakona o obligacionim odnosima jer nastala šteta nije u vezi sa opasnom stvari, odnosno opasnom delatnošću kada bi postojala objektivna odgovornost tuženog.

Novčanu naknadu u smislu člana 200. Zakona o obligacionim odnosima koju je tužilja tražila za pretrpljenu nematerijalnu štetu tužilja ne može da ostvari iz činjenice da se okliznula i pala na zaleđenom delu puta, pri dolasku na posao jer nisu ispunjeni zakonom propisani uslovi za odgovornost tuženog u smislu odredbi Zakona o obligacionim odnosima o čemu su dati razlozi i u presudama nižestepenih sudova. Prava koja je tužilja ostvarila po odredbama Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju isplatom pune zarade nemaju uticaja na odnos stranaka u ovom postupku u kome tužilja traži naknadu nematerijalne štete zbog čega se neosnovano zahtevom za zaštitu zakonitosti ukazuje na odredbe ovog zakona.

Iz izloženog neosnovan je razlog podignutog zahteva za zaštitu zakonitosti da je o tužbenom zahtevu odlučeno pogrešnom primenom materijalnog prava.

Odlučujući o zahtevu Vrhovni sud je cenio navode da u postupku donošenja odluke o tužbenom zahtevu nije utvrđena činjenica da li se tužilja kretala na redovnom putu od stana do radnog mesta, ali nalazi da su ovi navodi neosnovani jer je upravo utvrđena okolnost da je tužilja zadobila povrede tela usled pada na klizavom putu kojim se kretala od kuće do posla. Za pravilnu primenu materijalnog prava nije od uticaja ni činjenica da li je tužilja nematerijalnu štetu ostvarila u nekom drugom postupku, jer od ove okolnosti ne zavisi odluka o tužbenom zahtevu.

Na osnovu odredbe člana 393. a u vezi člana 415. Zakona o parničnom postupku važećeg u vreme podignutog zahteva za zaštitu zakonitosti a u vezi odredbe člana 491. stav 5. sada važećeg Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" br. 125 od 22.11.2004.godine, stupio na snagu 23.2.2005.godine), odbijen je kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti i doneta odluka kao u izreci presude.

Predsednik veća

sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpravka

vg